

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

21 Adar, 1982
Sal 1, hejmar 1

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tirkîyê

**Em dengê
partiyê
bikîn
dengê gel**

Karker û cotkarên Kurdîstanê,
Hevalno,
Hejmara pêşîn a organa me ya navbendî,
RÎYA AZADÎ, eve dîgihîje destê we.
Heya iro me bir û baweriyên xwe bî riyên
eşkere û weşarti gihandê hevalên xwe û gel.
Niha dî destê me da haletek girîng heyê
ku dikare rê şani hevalên me bide û den-
gê me bîghîne xebatkarên.

Îro lî Tirkîyê û Kurdîstanê zordestiya
na faşist û kolîdar berdewam e. Zin-
dan tije ne. Ezîyet û lêdan her dimeşe.
Betalî û birçîtî piştê gel dîskîne. Û lî Kur-
dîstanê zulm û zordestiya dijîmîna gîha de-
reca bê şermiyê, harbûnê û hovtîyê kolî-
darên faşist dîxwazîna wekî hemû tevgerê-
danên pêşverû, welatparêz û sosyalist,
Partiya me jî belav bikîn, bîpelxînin. Dî
demeke han da hejmara me ya pêşîn der-
tê ku mana wê gran e. Êrîşên dijîmîna ne-
kari şerê me yê rast bîde seknandîna û ni-
kare. Şerê me rih û rîçal berdaye kûr dî
nav gel da. Organa me ya merkezi silahek
girîng e dî dest me da bo berxwedana me
dijî êrîşên dijîmîna, bo derbazkirîna Partiyê
bî serfirazî jî demeke usa teng, bo pêtkirî-
na refên me û bo nişandana rîya rast jî gel
ra. Divê em wê baş bî kar binîn.

RÎYA AZADÎ gora rewşa vî zemanî û
8 rûpel derdikeve. Ewê bir û baweriyên
me bî kurtî, bî xulasa belav bike. Bona

Partimizın sesini kitlelerin sesi haline getirelim

Emekçiler,
Yoldaşlar,

Partimizin merkez yayın organı RÎYA
AZADÎ'nin ilk sayısını elinize ulaştırıyor. Bu-
güne dek görüşlerimizi legal ve illegal çe-
şitli araçlarla kadrolara ve kitlelere ula-
ştırdık. Şimdi Partimiz, kadrolara yol gös-
termede ve kitlelere seslenmede önemli
bir araca kavuşuyor.

Türkiye'de ve Kürdistan'da faşist ve sö-
mürgeci zorbalık devam ediyor. Zindanlar
dolu, işkence çarkı amansızca çalışıyor.
İşsizlik ve açlık insanlarımızı kasıp kavu-
ruyor. Ve Kürdistan'da sömürgeci zulüm
her türlü ölçüyü aştı, azgın utanmaz, per-
wasız bir barbarlığa dönüştü. Faşist sö-
mürgeciler tüm ilerici, yurtsever, sosyalist
örgütler gibi Partimizi de ezmeye, dağıt-
maya çalışıyorlar. Böyle bir dönemde ilk
sayımızın çıkması ayrıca anlam taşıyor.
Düşmanın saldırısı, derinlere kök salan
haklı kavgamızı durdurmadı, durduramaz.
Merkez yayın organımız ise bu saldırılara
karşı koymada, Partimizi bu zor dönem-
den başarıyla geçirmede, safları pekiştir-
mekte, kitlelere yol göstermede elimizde
güçlü bir silahtır; onu iyi kullanmalıyız.

RÎYA AZADÎ bu dönemin koşullarına
uygun biçimde ve 8 sayfa olarak çıkıyor.
O, her konuda görüşlerimizin özünü taşı-
yacaktır. Geniş, ayrıntılı yorum ve değer-

lendirmeleri ise, daha önce yaptığımız gi-
bi, kitap, broşür ve benzeri araçlarla ya-
pacağız.

Merkez yayın organımızın başarısı,
herşeyden önce yoldaşlarımızın aktif ça-
balarıyla mümkündür. Yoldaşlarımız, bu-
lundukları çevreden haberleri, bunun yan-
ısıra kendi görüş ve önerilerini belli ka-
nallardan bize ulaştırmalıdır. Bir yan-
dan polise kadro kaptırmamak için gizli-
liğe titiz biçimde uyarken, diğer yandan
onu tabandaki her yoldaşa, sempatican-
lara, ilerici-yurtsever insanlara ulaştırma-
nın önemli bir görev olduğunu unutma-
malıyız. Devrimci hareketin sesinin sustu-
rulmaya çalışıldığı böyle bir dönemde
kitlelere ulaşacak, elden ele dolaşacak
her nüsha, karamsarlığı yenmekte, kitle-
lerin direncini canlı tutmakta ve geleceğin
daha zorlu, daha sağlıklı kavgasının geli-
şip serpilmesinde bir tohum görevi yap-
acaktır.

Yoldaşlar, ancak nereye nasıl gidebile-
ceklerini bilenler menzile ulaşabilirler.
Programımızın ve politikamızın kitlelere
mal edilmesinde merkez yayın organımız
önemli bir araç rolü oynayabilir ve oyna-
yacaktır. Onun sesini kitlelerin sesi haline
getirelim.

Yarınlar bizimdir!

tefsîrên fîreh ku divê em dîr û dîrêj lî ser
bisekînin, emê disa wek berê kitêb û kitê-
bîkan derxîn û belavkîn.

Eşkereye ku serketîna organa me, beri
her tîştî, bî xebata we hevalan, bî xebata
we yê bî dil û bê westan pêk tê. Divê en-
damên Partiyê xebereîna dorberê xwe, tevi
bir-bawerî û pêşneyarên xwe jî riyên me
yên weşarti bîghînin me. Divê em, berekî
va, bona ku hevalan nedîna dest polêz û
cendîrme gelek bî awakî weşarti kar bikîn,
berekî va jî, divê em tucar birnekîna ku gî-
handîna organa merkezi destê hemû enda-
man, û çîqa jî dest me hat, destê dostên
Partiyê û merivê pêşverû û demoqrata we-
zîfeyek gelek girîng e. Her hejmarê ku bîgî-
hê destê heval û hogrên Partiyê û destê

xebatkarên û bî dîzî jî yekî derbazî yê dîna
bîbe, dikare rolekî bilize dî xurtkirîna bir
û baweriyên wan bo serketmê, bo xebata
gel dijî zîlmê û bo bejndayîna û bilîndbûna
şerê sibehîni, bî taybetî dî demeke han da
ku dijîmîna dîxwaze dengê tevgera şoreşge-
rî bîde birîn.

Hevalno, tenê ew kesena dikarin bîgî-
hîjîna menzîlê, ewên ku dizanîna bîçîna ku
çawa bîçîna. Organa me ya navbendî dîka-
re kareke baş pêk bine bona ku karker û
cotkarên Kurdîstanê û pîraniya gel prog-
ram û siyaseta me xweş nasbîke û jê ra
xwedî derkeve. Emê dengê wê bîkîn den-
gê gel.

Rojên pêşîn me ne!

Bo newrozê ROJÊN PÊŞ ÊN ME NE..

Xwişk û brano,

Newrozeke nu di Kurdîstana Tîrkiyê da di bin zilma kolîdarên faşîstên xwinrêj da derbaz dibe. Di rojêke han da dengê stranên me nayên bîhistin, jin û zaro nakekin, mîrxwasên me di zindananda ne, welat stûxwar e..

Lê em bê hêvi nin in. Îro di Kurdîstana Îran û Iraqê da mîletê Kurd disa rabûye. Bî dehhezaran pêşmerge bo rîzgariya welat singê xwe kirine senger. Di çîyan da agirê Newrozê geş bûye, bûye agirê şoreşê.

Lî Kurdîstana Tîrkiyê ji tevgera azadiyê dikele. Dijmîn ketiye tîrs-xofeke mezî. Ewî bî sedhezaran leşkerê xwe, bî tang û topên xwe ajot ser Kurdîstanê, bî lêdan û kuştin, bî eza û zindan dîxwaze çavê me bitirsine, berî lî tevgera me bigire.

Her usa ji dijimîne faşîst lî karker û cotkarên Tîrk dîde; bî dehhezaran xebatkar, cîwan û mervên pêşverû avêtîye zindanan, kilit lî devê merivan xîstîye, dîxwaze lî ser xwin û kuştin sazûmana xwe bimeşîne.

Lê dijimîn bêçare ye. Sazûmana zordest ketiye ser şopa mîrinê. Bingehê wê hejjiyaye, stûnên wê rîziyane. Êdî ne rejîma faşîst û ne ji piştgirên wê yên imperyalîst dikarin ji hilweşîna wê ra çare bibî-

nin. Dema me dema şoreşa sosyalîzmê û ya tevgera rîzgariya gelan e. Tu quwetek tune ku xebatkarên Kurdîstanê û Tîrkiyê heta hetayê bî darê zorê bide seknandin. Xebatkar iro şunda kîşîyan, sibê wê quweta xwe disa kombîkî û bî xurtî rabîn, sazûmana kewn û pûç di serê xwedîyan da hilweşînin, jî xwe ra sazûmanek bratiyê, aşîtiyê û edlahiyê ava bîkî. Êdî tu quwetek tune ku 20 milyon Kurd heta hetayê bî darê zorê bend bîke. Mîletê me wê welatê xwe azad bîke, jî xwe ra sazûmanek nu saz bîke û bîkeve riya rêşveçûnê..

Hevalno!

Em iro di rojên teng da ne. Lê tucar bê hêvi nin in. Bîrmekî, bawerî û camerî di rojên han da xuya dîke. Bîrmekî, dijimîn guleyên xwe hêdi hêdi diqedîne, ser berjêr dibe. Bo me jî roj wê bê..

Hevalno!

Di rojên han da jî karker û gundiyan Kurdîstanê ra wek ronahîbîn. Di nav wan da bî sebr û bî hêvi kar bîkî. Dilopên xwe yên iroyînê jî leyîha sibê ra hazîr bîkî. Dema me jî wê bê..

Roj wê bîn, rojên azadi û serfrazîyê. Mîletê Kurd jî cejna xwe bî ken û kêf pîroz bîke. Lî ser çîyan agirê Newrozê disa bîlînd bîn. Jin û zaro, dar û ber, çîya û geli disa bîkenî..

Rojên pêş ên me ne!

Partiya Sosyalîst a Kurdîstana Tîrkiyê

Newroz lî Ewrûpê

Karker, xwendekar û ronakbîrên Kurd lî Ewrûpê isal jî di gele welatên Ewrûpê da bajarên cure cure da şahiyên Newrozê sazîrîn. Yek jî van şahîyan lî Swêdê, bajarê Stokholmê da pêk hat. Di şeva newrozê da Kurdên Tîrkiyê, Îran, Iraq û Sûriyê tevi dost û hevalên xwe yên jî Swêd û jî welatên din cîwîyan û bî hevra cejna xwe pîroz kirin. Şev bî destê Federasyona Komelên Kurdîstan lî Swêd hatibû sazîrîn. Di şevê da stranên Kurdî hatin gotin, govenda Kurdî hat kîşandin û rewşa Kurdîstanê hat eşkere kirin. Gelek insan di şevê da kom bîbûn û ew bî serfrazî derbaz bû.

Federasyona Komelên Karkerên Kurdîstan lî Elmania Federal û Berlîna Rojawa (KOMKAR) isal lî sê çîyan şeva newrozê sazîrî bû. Yek lî bajarê Berlînê di 6'a Mardê (Adarê) da çêbû. Şevê da qasî 1500 kes beşdar bû. Ya dinê di bajarê Mannheim'ê da çêbû, qasî 3000 kes beşdar bû. Di van şevana da komika klaman û ya govendê jî sêrkaran ra klamên Kurdî gotin û govenda Kurdî nişan dan. Komikên teatrê lî ser rewşa Kurdîstanê û Tîrkiyê gele tîşt nişan dan. Gotarbêjan zulma ser mîletê Kurd lî Iraq û Îran û Tîrkiyê gelek baş eşkere kirin. Şahîya Newrozê heya nivê şevê ajot.

Gelek parti û komelên demoqrata û pêşverû jî şevên Newrozê ra silav û pîrozîya xwe şandibûn. Di nav wan da Partiya Komunist a Iraqê, Partiya Sosyalîst a Şîli'yê, PDK-Îran, YNK-Iraq, PDP a Kurdên Sûriyê, KUK, Ala Rîzgari, TKP-B, FİDEF, AKSA hebûn. Her usa jî endamê Politbüroya (Deferê Siyasi) ya Partiya Komunistê Sûriyê, Heval Remo jî mesaj şandibû.

Di şeva Mannheim'ê da sekrîterê Partiya Sosyalîst a Kurdîstana Tîrkiyê, Kemal Burkay jî hazîr bû û bî ser daxwaza komîta newrozê jî guhdaran ra bî kurtî qisekir. Wi di axaftina xwe da got, "Îro mîletê me di bin zilmeke mezî da ye. Lê em bê hêvi nin in. Lî Îran û Iraqê mîletê me rabûye, bî dehhezaran pêşmerge lî çîyan in û bona rîzgariya welat şer dikin. Lî Tîrkiyê jî di bin hukma faşîst da gelê me seri danenîye û ber xwe dîde. Dawîya hukma faşîst ne dîr e. Rojên azadiyê bo gelê Kurd ne dîr in. Bona vê yekê jî yekîti hewce ye. Em bo yekîtiyê bî dil û can kar dikin û dîxwazîn ku, ew hêzên welatparêzên din jî bona yekîtiyê cehd bîkîn."

KOMKAR'ê şeveke din jî bo cejna Newrozê lî bajarê Hamburg'ê sazîriye ku ew jî di van rojana da çê dibe.

Şevên Newrozê xweş nişan didin ku Kurd, roj bî roj zêtir jî cejna xwe ra xwedî derdikevin, di vê rojê da kom dibî, bî ditîna û guhdariya klam û govendên Kurdî şa dibî û bo rîzgariya gel û welatê xwe milê xwe didin hev. Ew bî tevi jin û zarokên xwe tîn cîwîne. Ew diji zulmê hemû bî hevra dengê xwe bîlînd dikin. Newroz bo gelê Kurd êdî bûye nişana berxwedanê, nişana piştgirîyê, ya yekîtiyê û azadiyê..

DİSK ve TÖB-DER

Faşîst Cunta'nın, işbaşına geldikten sonra ilk yaptığı işlerden biri DİSK ve TÖB-DER'in çalışmalarını durdurmak ve yöneticilerini tutuklamak oldu. Bunda şaşılacak birşey yok. Faşist Cunta, efendilerinin, ABD emperyalistlerinin ve yerli para babalarının uğrunda yanıp tutuştuğu bir dileği yerine getirdi. Çünkü işçi sınıfının ve eğitim emekçilerinin bu sendikal ve demokratik kitle örgütleri onların uyularını kaçırıyor, onları öfkeye boğuyordu.

Cunta'nın mahkemesi TÖB-DER'i kapattı ve yöneticilerini ağır cezalara çarptırdı, tıpkı 12 Mart döneminde TÖS'e yapıldığı gibi. Cunta'nın savcısı, TÖB-DER'i sosyalizm için mücadele etmekle suçladı. Öğretmenler bozuk eğitim düzenine karşı çıkmışlardı, onun, ırkçı şoven ve asimilasyoncu olduğunu söylemişlerdi. He, halkın kendi anadilinde doğal eğitim hakkını savunmuşlardı. Devrimci Eğitim Kurultayı bütün bunların altını çizmiş ve örneğin Roja Welat gazetesi üzerindeki baskıları protesto etmişti. Savcı, TÖB-DER Türkiye'de Kürt halkının varlığını savunmuştur, diyordu..

Yani onlar, emperyalistler, yerli para babaları, ırkçılar, militaristler, tüm gerici tayfası, bu doğruları söylediği için, ileri ve güzel şeylerden yana olduğu için, zulme ve sömürîye karşı çıktığı için TÖB-DER'e düşmandılar ve sonunda onu kapatarak, yöneticilerini de zindanlara atarak ondan kurtulmaya çalıştılar.

Ama ülkede yüzbinlerce eğitim emekçisi varolmakta devam ediyor. Ne Cunta, ne de efendileri onları yokedemezler. Ve bu yüzbinler varoldukça mücadele devam edecek. Bugün biçikilanan fidan yarın daha gürlü boy verecek.

Zindanda, işkence altında tutulan öğretmenler boyun eğmediler ve Cunta'nın mahkemesinde şöyle haykırdılar:

"Faşizme karşı oluşumuz suç gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Faşizme karşı olmak suç değil, olmamak suçtur, en ağır insanlık suçlarından biridir. Faşizme karşı olmamak insan haklarının çiğnenmesine, gaz odalarına, işkencelere, soykırımlara, toplama kamplarına, ırkçılığa, kısaca insanlık dışı şeylere gözyummak demektir.."

"Fakat bize göre bu yaşama kavgasıdır. Açlık sorunudur. Baskı ve zulümleri, kıyımları, ölümleri biraz olsun azaltabilme ve durdurabilme sorunudur. Demokrasi sorunudur, özgürlük sorunudur.."

"Yıllarca sürececek mapusluk ve sürgünlerle tehdit edilerek onurumuzdan, insanlığımızdan ödün vermemiz isteniyor.."

"Bizden böyle bir ödün beklenmemelidir.. Öğretmenlerin ve halkının yüzüne bakamayan öğretmenler olmaktansa, aç, işsiz, mapusta ve sürgünde yaşamak, ama onurlu ve alını açık yaşamak daha güzel olsa gerek.."

Yüzbinlerce eğitim emekçisi bu mücadele geleneğini sürdürecektir.

Devamı Sayfa 7'de

ZAFER HALKLARIMIZIN OLACAKTIR

Türkiye'deki bozuk düzen, Faşist Cunta'nın işbaşına gelişinden bu yana süngü gücüyle, kan ve terör üstünde ayakta duruyor. Ama bu onlar için bir zafer midir? Kesinlikle hayır.

Faşist Cunta tüm halka karşı bir savaş yürütüyor, emperyalistlerin ve bir avuç tekeli verguncunun savaşını.

Basın susturuldu. Ama Cunta, sahibinin sesi haline gelen, kendisine alkış çalmakta, dalkavukluk yapmakta yarışan burjuva gazetelerindeki en küçük bir uyarıya, daha doğrusu yakınmaya bile tahammül edemiyor. Bu uşaklar bile zaman zaman tutuklanıyor, ya da tehdit ediliyorlar.

Tüm demokratik örgütler, sendika denebileceği sendikalar ya kapatıldı ya da çalışamaz duruma getirildi. Anlı-şanlı burjuva partilerinin kapısına bile kilit vuruldu.

ma bu yetmiyor; Barış Derneği munsupları da, "gizli komünist cemiyet kurmak" apar-topar zindanlara atıldılar. Yarı sıra başkalarına, hatta dalkavuklara bile gelecektir.

İşkence çarkı amansızca çalışıyor. Zindanlar mezbahaya döndürüldü. Mahkemeler yalnızca Cunta'nın keyfine göre cezalar biçen birer kukla durumunda. Siyasi savunma yapmaya cesaret edebilen avukatlar da bunun bedelini, savundukları kişiler gibi zindana atılmakla, işkence görmekle, cezalara çarptırılmakla ödüyorlar. Ve Cunta, başta kendisini alkışlayan, şimdi ise kamuoyunun baskısıyla demokrasi yanlısı ve hümanist görünmeye çabalayan Avrupalı dostlarının, işkencelerin durdurulmasına, demokrasiye dönüşe dair uyarılarına bile öfkeyle tepki gösteriyor. Gözlemci heyetlerin Türkiye'yi ziyaretleri yasaklandı. Her turistın peşinde bir polis doluşur hale geldi.. Cunta hırçınlaşıyor.

Bu hırçınlık, aynı zamanda, Cunta'nın çevresindeki çemberin gitgide daralmasındandır. Tüm halkı karşısına alan faşist çetenin, kardeş kavgasını önlemeye, ülkede sükuneti sağlamaya dair ilk dönemde propaganda ettiği yalanların tesiri hızla ortadan kalkıyor. Faşist Cunta kitlelerin kaba nefretini ensesinde hissediyor. En güvendiği, sürekli alkış beklediği çevrelerden bile eleştiri ve yakınmalar duydukça Cunta zıvanadan çıkıyor.

12 Eylül'den çok önce başlayan, 12 Eylül'den sonra ise süngü gücüyle daha da pervasızca dayatılan zamlar, para değerinin hızlı ve sürekli düşüşü, geniş halk yığınlarını daha da derin bir açlığın içine itti. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Faşist generaller ise, halkın artan nefretini yatıştırmak için hâlâ Atatürk üstüne, Türk devleti ve soyu üstüne ninniler söylüyorlar. Bunlar kitleleri kandırmaya yetmiyor ve bir süre sonra hiç yetmeyecektir.

Faşist Cunta, bu kanlı zulüm ve soygun çarkını Batı Avrupalı dostlarına gerekli ve sevimli göstermekte giderek daha büyük güçlükler çekiyor. Türkiye ve Kürdistanlı demokratik güçlerin yurt dışında faşist Cunta'ya karşı yürüttükleri teşhir ve pro-

testo kampanyası, her geçen gün Avrupa demokratik kamuoyunda daha büyük destek buluyor. Cunta Avrupa Parlamentosu'ndan kovuldu ve Avrupa Konseyi'nden kovulma noktasına geldi. Ortak Pazar Türkiye'ye yardımları durdurdu. Birçok başka ülke de aynı şeyi yaptı. İskandinav ülkeleri, Hollanda ve Fransa Türk hükümetini Avrupa Adalet Divanı'na şikayet etmeye hazırlanıyorlar. "Son Türk Devleti"nin ötedenberi varolmayan prestiji sıfır düzeyine inmiştir ve pasaportları artık çoğu ülkede para etmemektedir..

Faşist Cunta ise, içine düştüğü yalnızlığın, "terkedilmenin" verdiği hırçınlıkla, bir yandan Avrupalı dostlarına rest çekme numaraları yapıyor, diğer yandan, halk kitleleri üstündeki cendereyi sıkıştırarak öfkelerini çıkarıyor. Doğu-Batı arasında eski şantaj politikasına başvuruyor. Ama gerçekte bu rest çekmeler bir dilencinin ve uşağın kof böbürlenmesini andırıyor ve Türkiye gündün güne Amerikalı efendisine daha çok teslim oluyor.

ABD şimdilik bu işten memnun görünüyor. Üsler rahatça çalışıyor ve yeni bir teslimiyet anlaşması imzalandı. İçeriği halktan gizlenen bu antlaşma ile ABD, "çevik kuvvetlerini" Türkiye'de üslendirme hakkı elde ediyor ve Türkiye'yi tam bir İsrail'e çeviriyor. Böylece Türkiye'nin, petrol ve krediler hatırına Arap ülkelerine ve İran'a uzattığı sahte dostluk elinin bütün etkisi de siliniyor.

ABD için önemli olan, kuşkusuz, ne insan hakları, ne Türkiye halklarının uğradığı zulüm ve açlıktır. ABD bu zulmün ve cinayetlerin alasını, kendisi başka ülkelerde zaten uyguluyor ve Türkiye'de halkın dize getirilmesini istiyor. Ama Faşist Cunta gibi bu efendilerin hesapları da boşa çıkacaktır. Onlar son kartlarını oynuyorlar ve yitirdikleri zaman iyi yitirecekler. Türkiye halkları faşist Cuntayı inine kovaladığı zaman bu beylerin de pasaportlarını ellerine verecektir.

Evet, Cunta bugün asıp kesiyor, kendini başa çıkılmaz, karşı durulmaz bir güç gibi göstermeye çalışıyor ve halkı başeğmeye çağırıyor. Ama Cunta zaafınının, çıkmazının, içine düştüğü batağın kendisi de farkındadır. Cunta, tarihte eşine, benzerine çok rastlanan sonu yaklaşmış zulüm rejimlerinin paniği içindedir. Kaderi onu rolünü sonuna kadar oynamaya zorluyor. Perde kapandığı zaman ise herşey başka türlü olacaktır.

Halka gelince, halk boyun eğmedi, eğmiyor. Cunta gündün güne daha geniş kitleleri karşısına alıyor, tecrit oluyor ve önemli olan, sonucu tayin edecek olan da budur. Zindanlarda insanlar baş eğmiyorlar. Hapishanelerde faşist baskılara karşı devrimci onuru korumak için direnişler bir uçtan diğer uca yayılıyor. Şu anda Ankara'da, İstanbul'da, Diyarbakır'da ve Adana'da siyasi tutuklular açlık grevi yapıyor ve direniyorlar. İçerde ve dışarda, faşist zorbalığa karşı bu direnişler büyüyerek Cunta'yı kaçınılmaz sonuna götür-

cektir.

Ama sorun yalnızca Cunta'nın gidişi değildir. Zulüm ve sömürü düzeninin temellerini çökertmek, gericiğe bir kez daha başkaldırma fırsatı vermemek gerekir.

Cunta şimdi, içine düştüğü bataktan sıyrılmının uygun yollarını arıyor. O ve emperyalist efendileri, kitlelerin kaba nefretini görüyor ve işlerin uzun süre böyle devam edemeyeceğini biliyorlar. Bugünkü askeri yönetimin yerine, üstü örtülü, sahte bir demokrasiyle maskelenmiş, sivil-asker karması bir diktatörlüğü geçirmenin koşullarını hazırlıyorlar. Faşist Evren'in sözünü ettiği "demokrasiye dönüş" süreci budur.

Onlar, hazırlamakta oldukları anayasa ile, 27 Mayıs Anayasası'ndan artakalmış hak ve özgürlüklerin son kırıntılarını da ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Beş generalin imzasıyla peşpeşe çıkarılan "yasa"larla, kitlelere, sola, basına her türlü demokratik mücadele ve eleştiri olanaklarını ortadan kaldırıyorlar. Öyle bir demokrasi hazırlıyorlar ki insanlar ağzını açtığı zaman polis, jandarma, vali yakalarına yapışacak! Herşey, adına cumhurbaşkanı denen, frak giydirilmiş generalin komutlarına göre yürüyecek. Üniversitelere, mahkemelere, hatta parlamentoya ve hükümete o yön verecek.. ABD emperyalistleri ve Türk tekeli sermayesi, faşist Cunta eliyle Türkiye'de demokrasiye açılan tüm deliklere tıkararak sözde sivil yönetime geçmeye hazırlanıyorlar. Kendileri için dikensiz gül bahçesi kurmaya çalışıyorlar. Basın özgürlüğünün, sendikaların, grevlerin, sol partilerin, DİSK'in ve TÖB-DER'in, demokratik derneklerin, Kürtçe kitap ve gazetelerin olmayacağı bir demokrasi!.. İşçi sınıfından ve Kürt halkından, sömürüden ve ulusal baskıdan artık söz edilemeyecek bir demokrasi!..

Ancak emperyalistler ve yerli para babaları da onların uşağı Cunta da yanılıyor. Bu hesap boşa çıkacaktır. Türkiye'de kitleler buna evet demeyeceklerdir. Türk ve Kürt emekçileri, demokrat insanlar, yurtseverler, özetle milyonlar bu tür "demokrasiçilik" oyunlarına kanmıyacaklar, bu örtülü faşizme baş eğmeyeceklerdir.

Türkiye, çağımızın ıleri-geri kavgası açısından ilginç bir ülkedir ve şu anda tarihinin en kritik bir dönemini yaşamaktadır. Gerici güçler kendilerini en güçlü sandıkları veya öyle göstermek istedikleri bu aşamada aslında zayıftırlar ve duruma hakim değildirlar. İlerici halk güçleri ise en çok ezildikleri, en zayıf sanıldıkları bu aşamada aslında zayıf değildirlar ve saflarında güçlü bir potansiyeli, zulme ve sömürüye karşı nefreti, değişim ve özgürlük istemini taşıyorlar. Altın alta biriken, yığılan bu güçlü istemlerin eyleme dönüşmesi, halkın yaratıcı atılımının boyvermesi, koşullarda, güç dengesinde bir değişime bağlıdır ve bu, çoklarının sandığından daha hızlı olabilir.

ORTAK DÜŞMANA KARŞI T

Partimiz kurulduğu günden bu yana, güçbirliği ve cephe konusunda önüne açık, net hedefler koydu ve bu hedeflere ulaşmak için yoğun çaba gösterdi.

TKSP güçbirliğini, biri Kürdistan çerçevesinde, diğeri Türkiye genelinde olmak üzere iki yanıyla ele almaktadır. Kürdistan bakımından da sorun iki yönlüdür: Kürdistan'ın herbir parçasındaki yurtsever güçlerin birliği ve çeşitli parçalar arasındaki dayanışma.

Partimiz, Türkiye Kürdistanı için ulusal-demokratik cephe öneriyor. Yurtsever güçlerin etkinliği ve zaferi için, aynı şey, elbette diğeri herbir parçanın kendi içinde de sözkonusudur. Partimiz aynı zamanda Kürdistan'ın, değişik devletler tarafından bölüşülmüş ve herbiri ağır ulusal baskı ve sömürü altında tutulan tüm parçalarının yurtsever güçleri arasında ciddi bir işbirliği ve dayanışmanın gereğine inanmaktadır ve bunun için çaba göstermektedir. Bazıları bunu "Büyük Kürdistan" kurma çabası olarak göstermek isteyebilirler; ama böyle tanımlamak yanlış ve haksız olur.

Biz Kürdistan'ın herbir parçasındaki özgürlük mücadelesinin, o parçanın ve onun içine alındığı ülkenin -veya devletin- özel koşullarına tabi olduğunu her zaman açıkça belirttik. Her parçada özgürlük mücadelesi, bu nedenle, değişik bir yol izleyebilir, değişik zamanlarda sonuçlanabilir. Birlik sorunu bugün değil, ilerde gündeme gelebilir. Ve ilerde gündeme gelirse, biz emekçi halkın, diğeri bir deyişle devrimci hareketin çıkarlarına uygun olarak bu soruna bakacağız. Şimdiden "Birleşik Kürdistan" konusunda spekülasyon yapmayı gereksiz buluyoruz. Herşey tarihi koşullara bağlıdır.

Diğeri yandan, Kürdistan'ın herbir parçasının özgürlük mücadelesi, aynı zamanda diğeri parçalardaki mücadele ile yakından bağlantılıdır ve birbirini sıkı biçimde etkilemektedir. Kürdistan'ı aralarında bölüşenler, Kürt halkının mücadelesini etmek için nasıl aralarında sıkı işbirliği yapıyorlarsa, Kürt halkının da aynı şeyi özgür olmak için yapmamasına hiçbir neden yoktur. Kürdistan ulusal mücadelesine bu ikili bağlantı içinde bakmamak, madalyonun yalnız bir yüzünü görmek olur ve bundan doğru bir politika da çıkmaz.

Kaldı ki, Kürt halkının İran ve Irak'ta yürüttüğü mücadeleye destek olmak, bir devrimci parti olarak onunla işbirliği ve dayanışma içinde olmak için Türkiye Kürdistanı'ndan yurtsever bir parti olmak da

zorunlu değildir. Bu, her ilerici partinin görevidir. Burada ise sözkonusu olan parçalanmış bir ülkedir ve bu parçalardaki yurtsever güçlerin ilişkileridir. Bazılarının bunu, devrimcilik adına Kürt halkına yaksalamaya kalkışması sadece gülünçtür ve onların halkımızın özgürlük mücadelesine karşı duydukları bilinçaltı korkunun ve kendi burjuvazileriyle ortak duygularının göstergesidir.

Türkiye Kürdistanı için önerdiğimiz "Ulusal Demokratik Cephe"ye ilişkin olarak programımızda şöyle denmektedir:

"Ulusal demokratik devrimin başarıya ulaşması, sosyalistlerin, diğeri ilerici ve yurtsever kesimlerle ulusal ve demokratik nitelikte bir cephe oluşturmalarına bağlıdır. Ulusal güçlerin uyarılması, mücadeleye sokulması ve bir cephede biraraya getirilmesi için Parti, ilkeli, ama esnek bir politika güder. Hangi sınıf ve tabakadan olursa olsun, cephenin amaçlarını benimseyip ona katılmak isteyen her yurtsever ve demokrat kişiye safları açık tutar."

"Ulusal cepheye katılacak güçler için aranacak şartlar, bu güçlerin anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal olmaları, ulusumuzun özgürlüğe kavuşması, feodal gericiğin tasfiyesi ve ülkenin demokratikleştirilmesi hedeflerinde birleşmeleridir."

Geçmiş dönemde, Partimiz, Kürdistan'ın üç yurtsever örgütü arasında "Ulusal Demokratik Güçbirliği" (UDG)'nin oluşması için ciddi çaba gösterdi. UDG kitleleri ve dost güçleri sevindiren bir olaydı. Ancak bu güçbirliği, iki örgütün tabanlarını güçbirliğine gereği gibi hazırlamamış olmaları, kendi aralarında geçmişten kalan sürtüşmeler ve güçbirliği konusundaki deneysizlikler yüzünden, tüm çabalarımıza rağmen hayata geçirilemedi ve dağıldı. Biz bundan umutsuzluğa kapılmadık. Yurtsever güçlerin yeniden ve daha geniş çapta toparlanması için çabalarımıza devam ettik. Bundan bir yıl kadar önce Partimiz ile KUK ve Ala Rızgari arasında görüşmeler başladı. Devrimci Demokratlar da bu görüşmelerin bir bölümüne katıldılar. Sonunda Partimiz, Ala Rızgari ve KUK arasında güçbirliği konusunda prensip birliğine varıldı ve kamuoyuna ortak bir açıklama yapıldı. Bu açıklamada, güçbirliğinin gereği dile getirilerek şöyle deniyor:

"Dağınıklığın son bulması, emekçi halk kitlelerinin sarsılan güvenlerinin yeniden sağlanması, devrimci hareketin daha da güçlendirilerek, faşist sömürgeci diktatörlüğün alaşağı edilebilmesi için, zaman

yitirmeksizin harekete geçilmelidir. Planlı - programlı ve kararlı bir mücadelenin örgütlenmesi için, var olan sorunların aşılması, hem Kürdistan'da hem de Türkiye genelinde en geniş güçbirliklerinin, giderek cephelerin oluşturulması zorunludur.

"Bu inançla bizler Ala Rızgari, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (KUK) ve Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi (TKSP), Türkiye Kürdistanı düzeyinde güç ve eylem birliğine prensip olarak karar vermiş bulunmaktayız."

Her üç örgüt yurtsever güçlerin geniş birliğini hedeflemişlerdir ve bu doğru bir tutumdur. Açıklamada şöyle deniyor:

"Bizler, Türkiye Kürdistanı'nda ulusal demokratik kurtuluşu hedefleyen en geniş bir güçbirliğinden yanayız. Güçbirliği platformunu sadece kendimizle sınırlı görmeyip, ilerici-yurtsever güçlerin en geniş birliğini gerekli ve zorunlu görüyoruz. Bu nedenle, Türkiye'de ve Kürdistan'da güç ve eylem birliklerinin oluşması önünde varolan ve çıkabilecek engellerin çözümünü için birlikte çaba göstermeliyiz. Bu amaçla, en geniş güçbirliğini sağlamak için şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de çabalarımızı kararlıca sürdüreceğiz."

Yine her üç örgüt, Türkiye genelinde her iki halkın demokratik ve yurtsever güçlerinin anti-emperyalist, demokratik cephesinin gerçekleşmesi için ortak bir çaba sarfedeceklerini belirtiyorlar:

"Yine bizler KUK, AR ve TKSP, Türkiye genelinde halklarımızın kardeşliği ve mücadele birliği temelinde sömürge askeri faşist cuntayı alt ederek, DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI hedefleyen bir mücadeleyi zorunlu görüyoruz. Bu doğrultuda Kürdistan yurtsever-sosyalist güçlerinin de bir birlik halinde içinde yer alacağı, Türkiye devrimci-demokratik güçlerinin engin güç ve eylem birliğinden, giderek anti-emperyalist, anti-faşist ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını da programlayan bir devrimci-demokratik cepheden yanayız. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan bugünkü nesnel koşullara göre, ideolojik-politik hatları birbirine yakın olan güçlerin birliği gibi, safları daraltan politikaların yanlış olduğu görüşündeyiz. Bunun için, en geniş güçbirlikleri için çaba göstereceğiz ve var olanlara güç katacağız."

Böylece ortak açıklama, güçbirliği ve cephe konusunda hedefleri açık biçimde koymuş bulunmaktadır. Bu, Kürdistan'da ulusal güçlerin cephesi yolunda atılmış

İM GÜÇLERİ BİRLEŞTİRELİM

önemli bir adımdır. Bu adıma kararlıca sahip çıkmak, ortak güçbirliği programını saptamak, ortak eylemler için güçleri birleştirmek ve güçbirliğinin yurtsever güçleri en geniş biçimde kapsamına alması için çaba göstermek gerekir. Bu konuda her üç örgüte olduğu kadar, henüz ortak bir çalışma içine girmemiş diğer yurtsever örgütlere, gruplara, hatta tek tek yurtsever, demokrat kişilere ciddi sorumluluk ve görevler düşüyor.

Birkez üzerinde görüş birliğine varılması gereken nokta şudur ki, halkımızın köleci boyunduruktan bir an önce kurtulması yurtsever güçlerin geniş birliğine bağlıdır. Geçmiş dönemde görüş ayrılıkları düşmanca tutumlara vardırdı ve bunlar üçbirliği önüne bir engel gibi dikildiler. Bundan böyle de görüş ayrılıkları, tartışmalar, çekişmeler elbet olacaktır. Ama geçmişten ders alınmalı ve ilerici, yurtsever güçler arasındaki ayrılıklar düşmanca bir tutuma, güçbirliği önünde bir engelle yapılmamalıdır. Birleşme ortak hedefler üzerinde olacaktır. Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı mücadele ve halkımızı ulusal boyunduruktan kurtarma ortak bir hedefdir. Faşizm ortak düşmandır. Ve feodal yapının tasfiyesi, demokratik bir toplum oluşturulması, Kürdistan'ın tüm yurtsever, demokratik güçleri için ortak bir amaçtır.

Her yurtsever örgütün görevi, kitlelerini güçbirliğinin gereğine, önemine ikna etmek ve birliğin bir an önce oluşması, hayata geçmesi için çaba göstermektir.

Bu açıdan Devrimci Demokratların tutumu üzerinde durmak gerekir. Devrimci Demokratlar, üç örgütün ısrarlı çağrısı üzerine toplantıya geldiler, ancak Dengé KOMKAR'da Kulp olaylarına ilişkin olarak kendilerini eleştiren bir yazıyı gerekçe göstererek görüşmelerden çekildiler. Böyle bir nedenle bir örgütün güçbirliğinden çekilmesinin hiçbir haklı yanı olmadığı açıktır. Bilindiği gibi Kulp'ta bizim bir yoldaşımız kendi taraftarlarınca öldürülmüştü. Biz bunu eleştirdik, ama güçbirliğinin önüne bir engel gibi koymadık. Kendilerinin ise eleştiri yazısını olayın kendisinden, siyasi cinayetten daha önemli sayıp bu denli sorun yapmaları ilginçtir. Gerçek şu ki onlar, güçbirliğine katılmamak için bu yazıyı sadece bir bahane olarak kullandılar. Onlar, gerçekten güçbirliğinin gereğine ve bu konuda kendilerine de sorumluluk düştüğüne inanıyorlarsa bu sekte tutumu terketmeli ve çalışmalarına katılmalıydılar.

PKK'ya gelince, yaşanan dönemin bu

hareketi de etkilediği görülüyor ve bu doğaldır. PKK, geçmiş dönemde eylemlerini terör üstüne kurmuştu ve hemen tüm yurtsever ve demokratik örgütlere karşı da düşmanca bir politika izlemişti. Son dönemde PKK sorumluları, çok açık biçimde olmasa da bazı hatalarını, yanlışlarını kabul eder bir tavra girdiler, güçbirliği önerisinde bulundular. Herşeye rağmen bu olumlu bir değişimdir. Dost güçlerin de önerisiyle onlarla görüştük ve kendileriyle güçbirliği görüşmelerine oturabilmek için, öncelikle kamuoyuna ciddi, açık bir öz eleştiri yapmalarının zorunlu olduğunu söyledik.

PKK, bu görüşmeyi izleyen aylarda bir konferans topladıysa da, toplantının ardından yayımlanan bildiriden anlaşıldığı kadarıyla, hatalarına dair ciddi, açık bir öz eleştiri yapmadı. Bu hareket, gerçekten yurtsever güçlerle birlik yapmak istiyorsa, öncelikle, yurtsever harekete o denli büyük zararlar veren geçmişteki politikasını ciddi bir eleştiriden geçirmeli ve tabanını diğer yurtsever kesimlere karşı düşmanca bir şartlanmadan kurtarmalıdır. Böyle bir adım atabilirse, biz, PKK'nın da güçbirliği çalışmalarına katılmasından yanayız.

Kuşkusuz, güçbirliği ve giderek ulusal cephe ortak ilkeler ve bir program üzerinde oluşabilir; tek başına güçbirliğini prensip olarak kabul etmek yetmez. Ancak güçbirliğine prensip olarak evet demek de önemlidir. Engeller süreç içinde aşılabılır. Hayat ve halkımızın çıkarları güçbirliğini bir zorunluluk olarak dayatıyor ve bizim görevimiz engelleri aşmak, ortak bir cepheyi adım adım örmektir.

PKK dün ciddi yanlışlar yaptığı ve bu yanlışlar Kürdistan ulusal mücadelesine büyük zararlar verdiği için onu en sert biçimde eleştirdik. Ama bu hareketin bu yanlışları bırakması için çaba göstermek de bir görevdir. Geçmişte yapılan yanlışlar, yaşanan dönemin dersleri ışığında daha da kolayca görülebiliyor. Biz, diğer sapmalara, yanlışlara, dar grupçu tutumlara karşı ideolojik mücadeleyi bu dönemde de sürdüreceğiz; diğer yandan, en ciddi yanlışlar içinde olanları bile bu yanlışları terketmeye ve doğru güçbirliği politikasına kazanmaya çalışacağız.

Türkiye ve Kürdistan genelinde önerdiğimiz anti-emperyalist ve demokratik cephe için Partimizin programında şöyle deniyor:

"Türkiye'de emperyalizme, faşizme karşı mücadele halklarımızın ortak mücadelesidir. Bunun için oluşturulacak bir

anti-emperyalist ve demokratik cephe Kürt halkının devrimci ve demokratik güçlerinin, şartları varsa bir Kürdistan ulusal demokratik cephesi halinde yer alması da zorunludur.

"Yine Türkiye'de egemen sınıfların gerici iktidarının yıkılması, yerine halkın demokratik iktidarının kurulması hem Türk, hem Kürt halklarının ortak sorunudur. Böyle bir iktidar Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının birlikte mücadelesi ve öncülüğüyle gerçekleşebilir. Bu iktidar ülkelerimizden emperyalizmi kovduğu, toplumu demokratikleştirip sosyalizm yoluna soktuğu gibi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını da tanımak durumundadır. Biz bir yandan Kürt halkının ilerici, yurtsever tüm güçlerini ulusal demokratik devrim hedefi üzerinde, kararlı bir şekilde mücadeleye hazırlarken, diğer yandan Türk halkının devrimci ve demokratik güçleriyle bu ilkeler üzerinde bir birlik oluşturulmasından yanayız ve bunun için çaba göstereceğiz."

Görüldüğü üzere Partimiz, Türkiye genelinde demokratik güçlerin geniş cephesinden yanadır. Biz, demokratik güçlerin, birbirini dışlayan, cepheyi daraltan kümeleşmelerini yanlış buluyoruz. UDG'nin 9 ilerici örgüte götürdüğü güçbirliği çağrısı böylesine geniş bir cepheyi gözetici nitelikteydi. Bugün güçbirliği çalışması içinde olan üç yurtsever örgütün çağrısı da bu niteliktedir.

Partimiz, bugüne dek, bu doğru politikayı gerek siyasal cephe sorununda, gerek demokratik kitle örgütleri düzeyinde kararlı biçimde izledi, dar grupçu tutumlara prim vermedi.

Geçmiş dönemde demokratik güçler, gericiğin saldırıları karşısında ciddi bir birlik oluşturamadılarsa, egemen sınıfların derin bunalımını halk kitlelerinden yana devrimci bir dalgaya dönüştüremedilerse, faşist cuntaya yol açıldıysa ve bugün, ilerici güçler Cunta karşısında böylesine dağınık ve ezik bir duruma düştilerse, bunda, geçmiş dönemde geniş güçbirliklerini önemsemeyen, hatta baltalyan sormusuzca tutumların payı büyüktür.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı genelindeki güçbirliği konusunda bizim parolamız şudur: Ortak düşman karşısında tüm güçleri birleştirmek. Ortak düşman ise emperyalizm ve faşizmdir. Ortak amaç demokratik bir düzendir. Bunun için bir araya gelebilecek tüm güçleri birleştirmek zorunludur. Sol saflarda, kör mezhep inancı

Devamı Sayfa 6'da

derin ekonomik bunalım

Faşist Cunta'nın Türkiye'de işbaşına geliş nedenlerinin "terörü durdurmak, kardeş kavgasını önlemek," gibi "masum" niyetlere dayanmadığı, bugün artık kamuoyunda çok iyi biliniyor. Onu işbaşına getiren emperyalizmin ve onun işbirlikçisi yerli büyük sermayenin çıkarlarıydı. Afganistan devrimi ve İran'da Şah'ın yıkılışı nedeniyle bölgede emperyalist çıkarların büyük ölçüde tehlikeye girmesi, Türkiye'de polis ve jandarma terörüne ve sivil faşist güçlerin saldırılarına rağmen ilerici, kitlesel mücadelenin sindirilememesi, Kürdistan'ın diğer parçalarının yanı sıra Türkiye Kürdistanı'nda da Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip serpilmesi, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin faşist diktatörlüğe başvurmalarına yol açtı. Türkiye'de ekonomik bunalımın atlatılamaması ve krizin günden güne daha da derinleşmesi bunda büyük rol oynadı.

Bilindiği gibi, son yıllarda Türkiye'de çarpık kapitalist düzen iflas noktasına gelmişti. Enflasyon yüzde yüzün üzerine çıkmış, işsizlik çığ gibi büyümüştü. Üstelik daha önceki yıllarda işsizliğin yükünü, işçi talep ederek kısmen azaltan Avrupa ülkeleri de artık bundan vazgeçmiş ve hatta mevcut olanlarını bile geri göndermeye başlamışlardı. Dış ticaret açığı hergün biraz daha fazlalıyordu. Tekelci Türk burjuvazisi ihracatı arttırma olanaklarına da sahip değildi. İthalatı kısma yoluna gidildiği takdirde ise daha ciddi sorunlarla karşı karşıya geliniyordu.

Öte yandan gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonomik kriz vardı, fiyatlar buralarda da artmaktaydı. Bir yandan Türk parasının değerinin sürekli olarak düşmesi, diğer taraftan ise gelişmiş kapitalist ülkelerdeki fiyat artışları nedeniyle, Türkiye'nin ithal ettiği mal miktarı artmasa bile, daha çok döviz harcanmasına neden oluyordu. Oysa Türkiye'nin döviz stokları erimişti

Orta sayfanın devamı

cıyla, "ötekiyle bir masaya oturmam" anlayışı gütmek, ancak emperyalistleri ve faşist diktatörlüğü sevindirir. Ortak düşman karşısında güçbirliği için çaba göstermeyip, "ötekiler silinir, ben kalırım!" biçimindeki hesaplar da boştur. Kitleler ve kadrolar, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi gereği gibi omuzlamayanları ve birlik için çalışmayanları hoş görmiyecilerdir. Böylesine yanlış tutumlar ancak bu gerici, bozuk düzenin ömrünü uzatır. Zafer istiyorsak, zaman yitirmeden güçleri birleştirmeliyiz.

Bunun için atılacak ilk somut adım ise biraraya gelerek birlik sorununu tartışmayı kabul etmektir. Partimiz bu ilk adımın atılması için kendine düşeni yerine getirecektir.

ve ülke gırtlığına kadar borçlanmıştı. Süresi gelmiş borçlar bir yana, faizleri bile ödeyebilecek gücü kalmamıştı. Yeterli ithalat yapılamayınca da bu sefer hem yeni yatırımlar gerçekleşmiyor, hem de mevcut işletmelerde üretim düşüklüğü meydana geliyordu. Bu da durgunluğun ve işsizliğin büyümesini beraberinde getirmekteydi.

Tekelci Türk burjuvazisi buna bir çözüm bulabilmek ve iflas noktasında bulunan düzenini kurtarabilmek amacıyla bazı adımlar attı. İşte "24 Ocak Kararları" diye bilinen kararlar bu amaçla alındı ve uygulamaya sokuldu.

24 Ocak Kararları ilk anda çeşitli çevrelerce, burjuva hükümetlerinin normal günlük kararları gibi değerlendirildi. Oysa gerçekte durum hiç te öyle değildi. Tekelci Türk burjuvazisi 24 Ocak kararlarıyla milyonlarca emekçiye karşı eskisine göre daha açık bir savaş ilan etmiş bulunuyordu. Bu savaş ekonomik, politik, sosyal ve kültürel alanları kapsayan, topyekün bir saldırı niteliğindedir.

24 Ocak kararlarının özü, burjuva düzenini bunalımdan çıkarmak için, emekçi yığınları daha büyük ölçüde ezen bir uygulama içerisine girmekten ibaretti. Madeni Eşya Sanayicileri İşverenleri Sendikası (MESS)'nin başkanı Turgut Özal'ın bu kararları uygulamakla görevlendirilmesi ise bunun bir diğer açık örneğiydi. Adına "Friedman Modeli" denilen bu uygulama daha önceleri de çeşitli az gelişmiş ülkelere ABD yönetici çevreleri, IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlarca dayatılmıştı.

Friedman Modeli'nin ve buna bağlı olarak 24 Ocak kararlarının temel özelliği piyasadaki para miktarını azaltmak ve böylece enflasyonu kontrol altına almak, ekonomiyi boğulmaktan kurtarmaktır.

Piyasada bulunan para miktarını, emekçilerin aleyhine bir uygulama ile azaltmak için de başvurulacak başlıca önlemler şu şekilde idi.

- Geniş yığınlar tarafından kullanılan tüketim mallarına sürekli zam yapmak,
- Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT)'ne Merkez Bankası ve Hazinece sağlanan desteği sona erdirmek, kendi kendilerini finans etmeleri adı altında bunların ürünlerine zam yapmak,
- Faizleri serbest bırakarak, tasarrufu teşvik etmek,
- Spekülatif amaçlarla kullanılan kaynakları tekelci sermayenin denetimine verebilmek amacıyla, bu tür faaliyetlere ve karborsaya karşı mücadele etmek,
- Vergi yasalarında değişiklikler yapmak suretiyle, daha geniş kesimleri vergi kapsamına almak ve tekelci burjuvazi için yeni kaynak sağlamak,
- Bir yandan gübre ve diğer tarım girdilerine zam yapmak, diğer yandan ise tarım ürünlerinin taban fiyatlarını düşük tutmak,
- Türk lirasını devamlı olarak devalüe etmek ve böylece dövizin karborsaya akmasını engellemek,
- Ve bütün bunlardan daha da önemlisi

ise ücret artışlarını engellemek ve giderek dondurmaktır.

Yukarıda da değinildiği gibi Tekelci Türk burjuvazisi nefes alabilmek, bunalımdan o an için bile olsa çıkabilmek için bu uygulamaları gerçekleştirmekten başka bir çözüm göremiyordu. Ancak o günkü koşullarda bu programı hayata geçirebilir miydi? Başaramıyacağını kendisi de biliyordu.

Çünkü, faşizm tırmanış halinde olsa bile, ülkede kısmi demokratik bir ortam vardı. Burjuva partileri ve parlamentosu geniş ölçüde prestij yitirmişti. O günkü koşullarda parlamentodan bu programı uyguluyacak bir iktidar çıkarmak mümkün değildi. Baskı ve teröre rağmen ilerici basın-yayın organlarında sorunlar tartışılıyor ve gerçekler kitlelere ulaştırılabiliyordu. Sendikalar, diğer demokratik kitle örgütleri açığa, yoksulluğa karşı o'nun içerisindeydiler. Memurlar, teknik manlar, küçük esnaf ve sanatkarlar, köylüler, kısacası toplumun tüm ezilip sömürülen kesimleri işçi sınıfına paralel olarak ekonomik ve demokratik haklarını savunma mücadelesi içerisindeydiler. Sol güçler dağınık bile olsalar, büyük bir güç halindeydiler ve kitle içerisinde aktif mücadele veriyorlardı. Grevler birbirini izliyerek genişlemekteydi.

Oysa tekelci sermayenin uygulamaya soktuğu program, kendisi dışındaki tüm toplumsal kesimleri açığa ve yoksulluğa itiyordu. Kitlelerin buna karşı direnişlerinin giderek büyüyeceği açıktı. O halde yapılması gereken tüm demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran bir yönetimin işbaşına getirilmesi, yani faşizmin gündeme sokulmasıydı. İşte 12 Eylül darbesi ve yönetimi ele geçiren faşist cuntanın ana amacı bunu gerçekleştirmektir.

24 Ocak kararlarının siyasal iktidar olan faşist cunta, işbaşına geldiği günden itibaren tekelci sermaye ile emperyalist çevrelerin ekonomik programlarını aynen uyguluyor. Ama cunta tüm çabalarına rağmen ekonomiyi köklü biçimde krizden çıkaramaz. O ancak, geçici bir rahatlama sağlayabilir, sermaye çevrelerine kısa dönemli nefes aldirtabilir. Yapılan propaganda ve ileri sürülen "başarı" hikâyelerine rağmen cunta bu gerçeği gizliyemez. Çünkü ekonominin içerisine yuvarlandığı derin bunalım, onun yapısının bozukluğundan, hastalıklı oluşundan kaynaklanıyor. Çözüm ise ancak emekçi kitlelerden yana temel dönüşümlerle, yani sömürü üzerine inşa edilmiş olan bozuk ekonomik yapıyı temelden değiştirmekle sağlanabilir. Bu da herşeyden önce iktidarın ilerici-devrimci güçlerin eline geçmesine bağlıdır.

Faşist cuntanın, işbaşına geldiğinden bu yana tekelci sermayenin ekonomik programını uygulama yolunda attığı adımlar, yaptığı somut çalışmalar ayrı bir yazının konusudur.

Suçlu kürt sosyalist ve yurtseverleri değil, sömürgecilerdir

Faşist Cunta, sosyalist ve yurtsever insanlarımıza karşı yıldırma politikasına devam ediyor. Toplu davalarda idam ve ağır ceza istamaları birbirini izliyor. Son olarak, bu davalardan biri Erzurum sıkıyönetim mahkemesinde açıldı. Sıkıyönetim komutanlığı, yaptığı açıklamada, bu davada yargılanan 147 kişinin Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi ve PKK örgütlerine mensup militanlar olduğunu söylüyor, 37 kişi hakkında idam, diğerleri hakkında da 3 yıldan 24 yıla kadar ağır hapis cezaları istendiğini söylüyor.

Bu davada yargılanan kişiler Ağrı yöresinden sosyalist, yurtsever ve demokrat insanlardır. Cuntanın savcısı bu insanların tümünü kamuoyuna terörist olarak tanıtıyor. Bu, faşist Cunta'nın başa geldiğinden beri, iç ve dış kamuoyunu aldatmak için başvurduğu bir taktiktir.

Oysa bu insanların çoğu herhangi bir illegal örgüte üye de olmayabilirler. Bunlar içinde, geçen dönemde demokratik örgütlerde, TÖB-DER'de, sendikalarda çalışanlar birhaylidir. Ve zaten bu nedenle veya sosyalist ve yurtsever nitelikte görüşler taşıdıkları için bu insanlar toplanmış, kendilerine ağır işkenceler yapılmış, bir yılı aşkın süredir mahkeme önüne çıkarılmazında bekletilmişlerdir.

Geçen dönemde Ağrı yöresinde olup bitenleri iyi bilenler için bu dava şaşırtıcı değildir. Kürdistan'ın birçok yerinde olduğu gibi Ağrı'da da, son yıllarda sosyalist ve yurtsever görüşler kitleler arasında hızlı biçimde yayıldı. Demokratik mücadele gelişti ve kitlelerin örgütlenme düzeyi yükseldi. Sömürgeci, militarist güçler bu gelişmeden büyük tedirginlik duydular. Demokratik güçleri ürkütme, dağıtma için polis ve jandarma baskısını, mahkemeleri sürekli olarak kullandılar. İlerici kitle hareketine karşı gerici bir kitle tabanı oluşturmağa çalıştılar ve bölgenin yarı-feodal yapısından da yararlanarak birtakım geleneksel nüfuz sahiplerini, ağaları, aşiret şeflerini türlü çıkarlar karşılığı yanlarına aldılar. MHP ve yan örgütlerini, bu sivil faşist güçleri örgütlemek için yoğun çaba gösterdiler. Yurtsever örgütler arasındaki çelişkilerden, hata ve yanlışlardan yararlanarak birini diğerine karşı kullanmağa çalıştılar.

Bu nedenle Ağrı yöresinde mücadele son derece sert oldu. Ağrı'da kitleler, sömürgeci faşist saldırganlığa karşı sosyalistlerin öncülüğünde zorlu bir direniş gösterdiler, gericilerin çabalarını bozguna uğrattılar. Mücadele giderek daha geniş kitleleri kapsadı ve sömürgecilerin korkulu rüyası haline geldi.

1979 yılındaki Ağrı belediye başkanlığı seçimleri sömürgeci güçler ve onların uşaklarıyla ilerici, yurtsever halk güçleri arasında tam bir çekişme halinde geçti. Ağrı halkımız, sosyalistlerin kararlı, gözüpek öncülüğünde sömürgeci, gerici güçlerin tüm tertiplerini, tüm saldırılarını boşa çıkarttı. İşbirlikçilere sağlanan açık polis ve asker desteği de para etmedi ve belediye başkanlığına bir sosyalist seçildi.

Sömürgeciler ve onların yerli işbirlikçileri Kürt halkının sosyalist ve yurtsever güçlerinin bu zaferini hazmedemediler. Seçimleri izleyen günlerde belediye yönetimini çalıştırmamak için faşist milislerin ve polisin ortak saldırılarını devam etti, birhayli yurtsever, demokrat, sosyalist insan öldürüldü. Belediye başkanı da saldırıya uğrayıp yaralananlar arasındaydı.

Daha sonra 12 Eylül'e gelmeden Belediye Başkanı görevinden alındı ve tutuklandı. Daha sonra ise devreye Faşist Cunta girdi. Tüm sosyalist, ilerici, yurtsever insanlar evlerinden bir bir toplandılar. Şimdi Cuntanın mahkemesi onları terörist olmakla suçluyor ve haklarında idam cezaları istiyor.

Ama Faşist Cunta ne halkımızı ne de dünya demokratik kamuoyunu aldatamayacaktır. Halkımız, tüm zorbalığın, terörün sömürgeci, militarist devletten geldiğini biliyor. Halkımız bu devletin kendisini zincire vurduğunu, köleleştirmeye çalıştığını, iliklerine kadar soyup sömürdüğünü biliyor.

Bugün de aynı sömürgeciler halkımızı suçlu ilan ediyorlar ve onun en uyanık, en yürekli evlatlarına ölümler, idam ve ağır hapis cezaları biçiyorlar. Amaçları onları fizik olarak yok etmek, hapislerde çürütmek, kitlelere korku ve dehşet salmak, halkı sindirmektir.

Ortada bir mahkeme yok ve yasalardan söz etmek gülünçtür. Bu insanlar poliste ve sıkıyönetimde aylarca süren işkencelerden geçirildiler. Bu işkenceler sırasında öğretmen Metin Aksoy, bu yiğit Kürt sosyalisti katledildi. Kardeşi Aksoy'un işkenceler sırasında beş tırnağı çekildi ve komaya sokuldu. Nurettin Baysut ölümden kıl payı kurtuldu. Ve bunun gibi nice yiğit, onurlu insanlarımız işkence çarklarında sakat edildiler.

Tüm bu zulüm insanlarımızı dize getiremedi. Onların idam ve ağır ceza tehditleri de para etmeyecek. Bu mücadele zafere kadar sürecek ve bugün başkalarına ceza biçen zalimlerin kendileri hakettikleri cezayı bulacaklardır.

Şarafi 2. Sayfada

Faşist Cunta grevleri durdururken, toplu sözleşmeleri işçilerin aleyhine değiştirip onları biraz daha açlığa iterken binleri aşan sendikacıyı ve işçiyi de zindana atıyor, işkence çarkından geçiriyor. 52 DİSK yöneticisi idamla yargılanıyor. İşçilerin faşist baskılara karşı yaptıkları 2 saatlik direniş, 1 Mayıs yürüyüşleri "düzeni yıkmaya teşebbüs" olarak adlandırılıyor. Cunta'nın mahkemesi DİSK'i de kapatıp efendilerini işçi sınıfının bu sendikal örgütünden kurtarmaya çalışıyor. 5 faşist general, peşpeşe "yasalar" çıkararak işçi sınıfını iyiden iyiye zincire vurmaya, efendileri için dikensiz gül bahçesi kurmaya çalışıyorlar.

Ama işçi sınıfına kurulan tüm bu tuzaklar para etmeyecek. Milyonlarca işçi varoldukça, zulüm ve sömürü, açlık ve işsizlik varoldukça bu mücadele durmayacak. Ve bu bozuk düzen bu sorunlara çözüm bulamaz. O, hergün biraz daha çok, kitleleri açlığa işsizliğe itiyor, zulüm ve sömürüyü katmerleştiriyor. İşçi sınıfının önüne çekilen duvarlar, kazılan hendekler para etmeyecek. Yürüyüş ileri doğ-

ru sürecek. Türkiye ve Kürdistan işçi ve köylüleri birgün bu bozuk düzeni yerle bir edecekler. Kimse bunun önünü alamaz.

Faşizmin saldırılarına, işkence ve zindanlarına karşılık yurt içinde ve yurt dışında DİSK ve TÖB-DER'le dayanışma yükseliyor. İçerde bu, ağır baskılar göğüslenerek yapılıyor. Yurt dışında işçi ve aydınlar Cunta'nın cinayetlerini, baskılarını protesto ediyorlar ve dünya demokratik kamuoyunda işçiler ve eğitim emekçileriyle dayanışma günden güne güç kazanıyor.

Şimdi, bu çabaları birleştirmenin, faşist iktidarın yaptıklarına karşı bir ses ve bir vücut olarak çıkmanın zamanıdır.

Ne var ki, geçmiş dönemde düşülen hatalar bu dönemde de tekrarlanıyor. Kimileri, DİSK ve TÖB-DER'le dayanışmayı kendi dar grup çıkarlarına araç kilmaya çalışıyor ve şurda burda ayrı komiteler oluşturuyorlar. Bu güçleri dağıtıyor, ilişkileri zayıflatıyor ve güçlü bir muhalefet yaratmaya engel çıkıyor. DİSK ve TÖB-DER'le dayanışmayı dar politik çıkarlara araç yapmamak gerekir. Demokratik plan-

da en geniş birliği sağlamak zorunludur. Biz, başından beri bunun için çaba göstermekteyiz. Ne var ki, başkaları aynı sorumluluğu göstermiyor. Bazıları, kendi politik örgütleri hesabına yürümeyi herşeye tercih ediyor ve demokratik kitle örgütleri düzeyinde bir dayanışmayı bile baltalyorlar. Bu, geçen dönemdeki yanlış cephe politikalarının, ve demokratik kitle örgütlerindeki dar grupçu, yanlış çalışma tarzının devamıdır.

Biz, bu konuda sorumlu davranmıyanları, daha yol kısayken, bu yanlış tutumlarını terketmeye DİSK ve TÖB-DER'le dayanışmayı ortaklaşa örgütlemeye çağırıyoruz. Bunu yapmayanları ise kamuoyu önünde en açık biçimde teşhir edeceğiz.

Unutmayalım, zindanlardaki binlerce emekçi, sendikal ve demokratik örgütlenme haklarından yoksun kılınan milyonlar bizden bunu bekliyorlar. Kör mezhep çekişmeleri ve dar grup çıkarları tutkusuyla birliğe giden yolları kapatmayalım. Yanlış politikalar kimseye bir yarar getirmez.

ABD insanlığın geleceği ile oynuyor

"Başlı güvence altına almak.. Şu anda Partimiz için, halkımız için, aynı zamanda dünyanın tüm halkları için, uluslararası düzeyde bundan daha önemli bir hedef olamaz." Leonid Brejnev, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 26. Kongresinde böyle diyordu.

Geçtiğimiz yıl dünyamızda barış sorunu yeniden birinci derecede önem kazandı. Aslında, insanlık için çok büyük acılara, yıkımlara yol açan 1. ve 2. dünya savaşlarından bu yana barış sorunu uluslararası düzeyde hep birinci derecede önem taşıyan bir sorun olarak varıldı. En azından sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelerdeki emekçi insanlar, barışseverler böyle düşündüler ve insanlığı emperyalistlerin çıkardığı yıkıcı savaşlardan korumak için büyük çaba gösterdiler.

Geçtiğimiz yıl barış sorununu daha da öne çıkaran nedenler ise, emperyalist devletlerin dünyamızda gerginliği yükselten, silahlanma yarışını hızlandıran, yumuşama politikasına sırt çeviren daha da belirgin tutumları oldu. Özellikle İngiltere'de Tacher'in, daha çok da ABD'de Reagan yönetiminin işbaşına gelişinden sonra, emperyalist çevreler, çok açık biçimde detantı sabote etmeye yöneldiler, soğuk savaşta yeniden kısırtıcılar ve çılgınca bir silahlanma başlattılar.

ABD'nin elindeki silahlar dünyanın birkaç kez yıkımına yetebilecek güçtedir! Ama ABD yeni tür kitlesel yoketme silahları yapıyor. Nötron bombası, kimyevi ve biyolojik (mikrop saçan) silahlar bunlar arasında. Nötron bombası sözde binaları yıkıyor, taşlara, beton ve cama birşey yapmıyor, ama tüm canlıları öldürüyor. Ve onu üreten dehalar ona "insani bomba" adını takıyorlar! Bu bombanın yokettiği hayatın, insanların biryana, kuşların, çiçeklerin, ağaçların, çimenlerin bir daha yeşermesi, görünmesi için belki yüzlerce, belki daha çok yıl gerekli. Amerikan bilim adamlarının kendileri açıklıyorlar: Bir zehirli bomba bir milyon kişiyi öldürebiliyor. Ve insanlar açlığın, işsizliğin olmadığı özgür, güzel bir gelecek için mücadele ederken, ABD işte bu silahları üretmek için çılgınca bir çaba gösteriyor.

Amerika'da sokaktaki kişilere sorsanız, herhalde "bütün bunlar gerekli," diyenler az olmayacaktır. Çünkü Bay Reagan ve çevresindeki tüm ötekiler, tekellerin emrindeki basın, radyo ve televizyon, yani silah ve bomba krallarının tüm bu araçları, bunun gerektiğine dair ona bir sürü diller dökmüş, beynini yıkamışlardır. O, Sovyet tehdidini inandırılmıştır. "Özgür ve zengin" Amerikan yaşamını sürdürmesi için tüm bu atom, hidrojen, nötron bombalarının, kimyevi ve biyolojik silahların üretilmesi ve Sovyetlerin tepelenmesi gerektiğine inandırılmıştır.

Oysa dünyamızda bir Sovyet tehdidi olmadığını, Sovyetlerin gerçekten barış istediğini ve bunun için sürekli ve yoğun çaba gösterdiğini Bay Reagan'ca, silah

tekellerinin patronları da çok iyi bilmektedirler. Leonid Brejnev, Alman Der Spiegel dergisinin sorularına verdiği yanıtta, "Sovyetler Birliği hiç kimseyi tehdit etmiyor," derken sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

İlk atom silahını ABD yaptı. Hidrojen bombasını, orta ve uzun menzilli füzeleri, atomla donanmış denizaltıları da. Sovyetler Birliği, kendisini korumak için bu tür silahları, yıllarca geriden izleyerek yaptı. Şimdi ABD nötron bombası yapmıştır ve Sovyetlerin elinde bu silah yoktur. ABD'nin ve diğer NATO ülkelerinin elindeki orta ve uzun menzilli füzelerin sayısı Sovyetler ve diğer Verşova ülkelerinin elindekinden daha fazladır. Buna rağmen, ABD yöneticileri, güç dengesinin kendileri aleyhine bozulduğu yalanını yayarak orta Avrupa'ya nötron bombasını ve daha çok sayıda orta menzilli füzeyi yerleştirmeye çalışıyorlar.

ABD'nin askeri harcamaları yıldan yıla artıyor. Bütçede bu yıl askeri harcamaların payı 250 milyar doları aşılıyor. Reagan yönetimi sosyal yardımlardan 27 milyar dolar kısıtı ve bu da yeni silahların yapımını ayırdı yine. ABD, silah üstünlüğünü elde tuttuğu halde neden askeri bütçeyi bu kadar artırıyor ve silah yapımına bu denli hız veriyor?

Hiç kuşkusuz, bunun nedeni bir Sovyet saldırısından duyulan korku değildir. ABD politikasına yön veren başka nedenlerdir. Birincisi, dev silah tekellerinin çıkarı bunu gerektiriyor. Bu tekeller varlıklarını insanlığa felaket vadeden silahların ve diğer askeri malzemelerin yapımı üstüne kurmuşlardır. ABD bütçesinden dev payı bu tekeller yutuyor. Ve onlar, her yıl biraz daha çok silah satabilmek için dünyada gerilimin canlı tutulmasını, şurda-burda savaş ocakları yaratılmasını gerekli buluyorlar, uluslararası düzeyde barış çabalarını baltalıyorlar. Bu tekellerin ABD yönetimi üzerinde denetimi bütündür ve Bay Reagan'ı Holivud pistlerinden Beyaz Saray'a getiren de onlardan başkası değildir. Bay Reagan, şimdi de yalnızca bu dublörlerin kulağına fısıldadıklarını tekrarlıyor.

Sovyetler Birliği, kurulduğu günden bu yana, uluslararası düzeyde Leninci barış politikasını izliyor, dünyada gerginliğin azaltılması, silahlanma yarışının durdurulması, mevcut kitlesel yoketme silahlarının sınırlandırılması ve giderek tümünden ortadan kaldırılması için mücadele ediyor. Son olarak Sovyetler Birliği'nin yaptığı önemli tekliflerden biri de Avrupa, Ortadoğu, Hint Okyanusu, Afrika gibi bölgelerin atom silahlarından tümüyle arındırılmasıdır. Ancak ABD yöneticileri ve NATO içindeki diğer gerilim taraftarı güçler bu önerilere kulaklarını tıkıyor, diğer yandan da Sovyet tehdidi ne dair masalları bıkmaksızın yüksek sesle haykırarak dünya kamuoyunu ve kendi ülkelerinin insanlarını aldatmaya çalışıyorlar.

Diğer yandan, ABD ve öteki emperyalist çevreler, sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçleri karşısında günden güne gerilemekten tedirginler ve buna öfke duyuyorlar. Özellikle ABD'ndeki en gerici emperyalist çevreler, dünya hegemonyasını yeniden kurabilme düşlerini görüyorlar. Üslerini, atom silahlarını dünyanın dört bir yanına yayıyor, kukla ülkelere "çevik kuvvetler" yerleştiriyor, başka ülkelerin içişlerine daha çok müdahaleye ve hatta Ortadoğu petrol bölgesinde olduğu gibi, çıkarları gerektirdiğinde, başka ülkeleri işgale hazırlanıyorlar.

Dünyamız bir uçtan diğer uca barış çağrısıyla çalkalanırken, Bay Reagan ve adamları, "barıştan daha önemli şeyler de vardır!" diyebiliyorlar.. Nedir bu dünya barışından daha önemli şeyler? Besbelli ABD emperyalizminin çıkarları.. Silah ve petrol tröstlerinin milyarları.. ABD'deki azgın emperyalist çevreler, bu çıkarlar için tüm dünyayı, Amerika da içinde olmak üzere, ateşe atmayı göze alıyorlar.

Ve bu saldırgan, bu barış düşmanı politika, günümüzde savaş tehlikesini ileri düzeylere vadmıştır. Bu koşullarda Leonid Brejnev'in sözleri tüm insanlık için büyük önem taşıyor. ABD emperyalistlerinin ve öteki savaş kısırtıcılarının bu çılgınca gidişine karşı durmak, Amerikan halkı da içinde olmak üzere, dünyamızın tüm halklarının, tüm ilerici insanların görevidir. Çünkü bu, insanlık için bir varlık ve yokluk sorunudur. Bir atom savaş dünyamızı kül haline getirebilir. Bu, aynı zamanda insanlığın açlığı, geriliği yenme sorunudur. Hemen her ülkede askeri harcamalara büyük paylar ayrılıyor. Bu dev fonlarla kapitalist ülkelerde emekçilerin yaşam düzeyleri daha da iyileştirilebilir, sosyal hizmetler geliştirilebilir, geri kalmış ülkelere yardım edilebilir. Kuşkusuz bunu yapacak olanlar emperyalistler değil. Bunun için mücadele etmek bu ülkelerdeki halk yığınlarının görevidir.

Bugün, emperyalist ülkelerde de bu gerici politikayı kavrayan, büyük silahlanma harcamalarına karşı çıkan ve barış için mücadele eden insanların sayısı giderek artıyor. Geçtiğimiz yıl yüzbinleri, milyonları kucaklayan barış gösterileri Avrupa ve ABD kentlerini sardı. Emperyalistleri savaş kısırtıcılığından, hatta bir dünya savaşını başlatma girişiminden caydıracak güç, sosyalist ülkelerin askeri gücünün ve barış çabalarının yanısıra, aynı zamanda, emperyalist ülkelerin kendisinde yeralan sözkonusu kitlesel barış güçleri olacaktır.

Partimiz, Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin ve diğer ülkelerdeki ilerici insanlığın dünya barışı uğrunda mücadelesini destekliyor ve bu mücadelede yer alıyor.